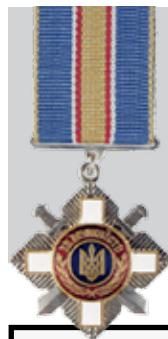

Їхні подвиги відзначено орденами. Посмертно...

Ми продовжуємо розповідати про працівників міліції та військовослужбовців Національної гвардії України, які поклали життя під час антитерористичної операції на теренах Донбасу й посмертно відзначені державними нагородами.

Указом Президента України від 26 лютого 2015 р. працівники батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Миротворець» ГУМВС України в Київській області старший інспектор капітан міліції **Руслан Халус** та міліціонер молодший сержант міліції **Максим Сухенко** нагороджені орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Руслан Халус

Русланчик ріс чемною, щирою, дуже доброю дитиною...

Що може бути зворушливішим і страшнішим, ніж розповідь матері про свого сина, загиблого на війні? І як тут обійтись без сліз? Попри те, що під час розмови автор цих рядків намагався зробити все, щоб не завдати Світлані Іванівні Халус душевних страждань, сліз пролилося чимало... Однак, крім болю й розпачу, я почув у словах жінки щирю гордість, особливо коли вона читала лист міністра внутрішніх справ України Арсена Авакова, в якому висловлювалися співчуття батькам у зв'язку із страшною втратою:

— Це справді дуже приємно — те, що нас, батьків, так шанують...

Світлана Іванівна має всі підстави пишатися сином. І щоб там не твердила російська пропаганда, змальовуючи українських добровольців як «банди нацистських головорізів», факти річ вперта: з-поміж полеглих в «Іловайському котлі» бійців батальйону «Миротворець» немає жодної «маргінальної» особи, а тим більше — жодного «нациста»...

Уродженець Поділля, Руслан Петрович Халус зростав у селищі Чечельнику в родині вчительки та міліціонера (батько, Петро Федорович, пішов на пенсію у званні підполковника міліції). Руслан мав хист до співу, опанував гру на баяні в музичній школі. Займався спортом, полюбляв футбол та волейбол. Зі шкільних предметів хлопцю найкраще давалися точні науки — він був постійним учасником олімпіад із них.

Руслан змалку обрав нелегкий шлях захисника Вітчизни —

1999 року закінчив автомобільний факультет Київського інституту Сухопутних військ, здобувши диплом інженера-механіка. Тривалий час служив в одній із військових частин Збройних сил, дислокованих на Одещині, але після її розформування у грудні 2003-го звільнився в запас та повернувся на батьківщину, де протягом трьох років очолював відділ з надзвичайних ситуацій районної державної адміністрації. Потому, як і багато українців, подався на заробітки до Італії — за словами матері, не цураючись ніякої праці, він протягом ще трьох років на чужині працював на будівництві та дглядав літніх людей...

Руслан так і не встиг створити власну родину — казав батькам, що хоче спочатку «стати на ноги». Анексію Росією Криму 37-річний капітан запасу Халус, як і тисячі українців, сприйняв як сигнал «до зброї», одразу ж звернувшись до військового ко-

місаріату. Але йому судилося стати не до армійських лав — Руслан Петрович обійняв посаду старшого інспектора в новоствореному БПСМОП «Миротворець», у складі якого він невдовзі вирушив у район АТО. «Дуже добродушний, товариський... Захоплювався йогою...» — таким він запам'ятався бойовим побратимам.

Його життя обірвало осколком ворожої міни в горезвісному «коридорі смерті» під Іловайськом. Протягом кількох місяців батьки, відмовляючись вірити в непоправне, вели пошуки сина в різних лікарнях та моргах, аж доки з'ясувалося: волонтери гуманітарної місії «Чорний тюльпан» знайшли тіло Руслана й доправили його до Києва. Під час процедури впізнання з'ясувалося: мародери пограбували загиблого правоохоронця, знявши з нього навіть натільний хрестик та черевикі...

Ввечері 3 жовтня 2014-го більшість жителів Чечельника, зустрічаючи свого земляка-героя, стояли «живим коридором» обабіч шляху від в'їзду до селища, повз його центральну площу й до самого будинку родини Халусів — із запаленими свічками, під пронизливий бій дзвонів православної церкви та старовинного костелу святого Йосипа Обручника. Журналістка місцевої газети описала побачене так: «Руслан перший, кого з таким невідомим боєм стрічали і оплакували земляки; він перший, чия смерть так об'єднала різних за віросповіданнями, віком, заняттями людей. Думаю, не помилось, кажучи, що такого Чечельничина взагалі ніколи не бачила, і точно впевнена — ніколи не було такої згуртованості за останню чверть століття...». Наступного дня під трикратний залп і Державний гімн України рідна подільська земля прийняла тіло відважного захисника.

19 лютого 2015 р. на будівлі Чечельницької середньої загальноосвітньої школи № 2 було урочисто відкрито меморіальну дошку на честь випускника цього навчального закладу Руслана Халуса...

Максим Сухенко

Торік 21 вересня після панахиди в Михайлівському золотому соборі на столичному кладовищі з військовими почеснями провели в останню путь ще одного бійця БПСМОП «Миротворець» молодшого сержанта міліції Максима Сухенка.

Максим Володимирович не проходив строкової військової служби за станом здоров'я — але у травні 2014-го він добровільно зголосився стати на захист Вітчизни. За плечима 32-річного киянина були навчання в університеті та політехнічному інституті, робота на посадах фахівця з ІТ-технологій у кількох фірмах. Останнім часом він допомагав сестрі у веденні власного бізнесу. До речі, це швацьке підприємство од-

ним із перших відгукнулося на заклики волонтерів, виготовивши для Українського війська чималу партію Державних прапорів, а нині його працівники продукують спорядження для бійців АТО...

Максим був чудовий чоловік для дружини і батько для двох доньок. Він мав широке коло захоплень: він обожнював гідробіологію (про що досі нагадують кілька акваріумів у його квартирі), постійно підтримував фізичну форму, а ще — понад 10 років займався страйкболом, разом із друзями по клубу відтворюючи спецпідрозділ американської поліції SWAT. Влітку 2014 р. для нього, як і для більшості прихильників цієї військово-спортивної гри, «баталії» з умовним противником перетворилися на страшну реальність.

Як згадує дружина Світлана, Максим завжди й у всьому радився з нею, окрім одного рішення — щодо вступу до лав батальйону «Миротворець». У складі підрозділу швидкого реагування молодший сержант міліції Сухенко виконував роль кулеметника та зарекомендував себе вправним, стійким бійцем. Разом із побратимом, сержантом міліції Дмитром Назаренком (про нього «ІЗ» розповідала в матеріалі, опублікованому в номері від 23 жовтня 2014 р. — **Ред.**) вони чимало зробили для покращення оснащення батальйону й удосконалення його ви-

школу. Згодом вони разом брали участь у бойових операціях в Слов'янську та Дзержинську, кілька днів тримали оборону залізничного депо в Іловайську. 29 серпня, під час виходу з оточення, діставши тяжкі поранення,

Максим Володимирович продовжував вести вогонь зі свого кулемета, прикриваючи товаришів. Побратими винесли його з поля бою, але вночі в селі Новокатеринівці, у ворожому кільці, герої помер від втрати крові...

Указом Президента України від 9 квітня 2015 р. старший інспектор батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Миротворець» ГУМВС України в Київській області майор міліції **Олександр Співачук** нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Олександр Співачук

Майже на півроку зтягнувся останній шлях додому бійця, який був децем у скорботному списку втрат «Миротворця» — 32-річного майора міліції Олександра Співачука, життєва дорога якого доводить: до району АТО, у бій за волю й територіальну цілісність України, за поклик серця йшли не лише вихідці з простих, «робітничо-селянських» родин. У підрозділі навіть не знали, що Олександр — син відомого на Хмельниччині педагога і громадського діяча, Володимира Леонідовича Співачука — народного депутата IV скликання, згодом — депутата обласної ради...

Після закінчення 2004 р. Хмельницького національного університету за спеціальністю «Радіотехніка» Олександр Володимирович пройшов строкову військову службу в лавах внутрішніх військ МВС, потому обравши кар'єру професійного правоохоронця, 2012-го він здобув другий диплом у Національній академії внутрішніх справ — за фахом «Правознавство». З початком «неоголошеної війни» на сході України майор Співачук, покинувши посаду слідчого відділу розслідування загальнокримінальних справ слідчого управління УМВС у Хмельницькій області, став одним із перших добровольців БПСМОП «Миротворець».

Підготував **Сергій КОВАЛЕНКО**, «Моменти»

Бойові побратими нині згадують не лише про його мужність, доброту та сумлінність, не лише про його порядність, що виявлялася насамперед у постійному прагненні завжди і в усьому діяти відповідно до Закону. Найбільше запам'яталася така деталь: з-поміж речей, які Олександр Володимирович взяв із собою, вирушаючи на війну, був пакет із книжками. Цю бібліотечку він постійно перечитував сам і охоче ділився нею з колегами...

У вирі бою, пробиваючись із «Іловайського котла» страшного дня 29 серпня, Олександр безвісти зник. Родина та колеги до останнього сподівалися відшукати його живим, але, на жаль, завдяки процедурі впізнання за тастами ДНК було встановлено, що майор Співачук загинув і був похований із військовими почесностями в одній із могил дніпропетровського Краснопільського кладовища, разом із багатьма іншими захисниками України, особи яких на той час залишалися невідомими... 25 січня поточного року у УМВС Хмельниччини відбулася церемонія громадської панахиди, що тривала кілька годин — бо в ній разом із батьками покійного офіцера, дружиною Лілією та 4-річним сином Дмитром взяли участь його колеги, керівники області та міста й тисячі хмельничан. Після заупокійного молебню у православному храмі героя було перепоховано в секторі почесних поховань кладовища в мікрорайоні «Ракове».

А у травні педагогічний колектив Хмельницької спеціалізованої загальноосвітньої школи № 15 звернувся до міської ради з проханням про встановлення на будівлі навчального закладу меморіальної дошки на честь його випускника Олександра Співачука.

ДОПОМОЖЕМО!

Ми не в змозі повернути дружині чоловіка, а дітям — батька. Проте в наших силах подякувати родині молодшого сержанта міліції Максима Сухенка й підтримати її в нинішній складний час. Небайдужі люди можуть надати грошову допомогу родині полеглого правоохоронця, його 9-літньої та 11-річної донечкам, перерахувавши кошти на картковий рахунок його дружини Світлани у КБ «ПриватБанк»: **5168 7553 6752 8664.**